

دعوت شیخ حسن روحانی

از حقوقدانان درباره

موافقتنامه هسته ای

امیرفیض-حقوقدان

استحضار عمومی است که شیخ حسن روحانی بعنوان رئیس جمهور، جمهوری اسلامی بمناسبت انتقاداتی که بر موافقتنامه ژنو جریان یافته خواستار شده که حقوقدانان درباره آن موافقتنامه اظهار نظر کنند. بنده نمیدانم که حقوقدانان بیطرف کشور تاچه حد این دعوت را جدی تلقی کرده و میکنند و اینکه تعریف و تمجید چند حقوقدان دولتی از موافقتنامه چه تاثیری در موافقتنامه امضا شده در جریان اجرا دارد؟ این نمایش همانند آن است که خانی سرکسی راقطع کند و بعد از نوکران و حقوق بگیرانش بخواهد که نسبت به عمل خان اظهار نظر کنند.

معادله برای حل موضوع

معلوماتی که میتواند به حل موضوع مورد نظر شیخ حسن کمک کند اینهاست:

- ۱- بین جمهوری اسلامی و گروه ۱+۵ و نیز برعکس هیچگونه اعتمادی وجود ندارد (اعلام صریح هر دو طرف)
- ۲- شیخ حسن روحانی ادعای حقوق دانی دارد، وزیر خارجه او مدعی حقوقدانی است، عضو برجسته هیئت ایرانی در مذاکرات ژنو که معاون وزیر خارجه هم هست حقوقدان است. ((!!))
- ۳- بنابراین اعلام آقای عراقچی موافقتنامه ژنو را قبلا آمریکایی ها نوشته بودند و در تنظیم آن موافقتنامه کشورهای عضو ۱+۵ نقش و دخالتی نداشته اند.
- ۴- بنابراین اظهار آقای عراقچی، هیئت ایرانی بدون مطالعه متن تهیه شده از سوی آمریکا آنرا امضا کرده اند.
- ۵- بنابراین اعلام آقای عراقچی لحظه به لحظه مذاکرات به اطلاع مقام رهبری رسیده و مورد اجابت ایشان قرار گرفته است.
- ۶- بنابراین اعلام جرایم و اخبار دولت روحانی، مذاکرات و موافقتنامه ژنو مورد رضایت خامنه ای و تجلیل از هیئت ایرانی قرار گرفته است و در بازگشت به ایران با استقبال و فرش قرمز روبرو شده اند.
- ۷- موافقتنامه ژنو بلافاصله بعد از امضا بشرح مقرر در موافقتنامه و بدون رعایت قانون اساسی جمهوری اسلامی در مسیر اجرا قرار گرفته است.

مجهولات از مسیر معلومات

۱- اظهار نظر حقوقدانان نسبت به موافقتنامه ژنو هرچه باشد، نظریه و استنباط شخص حقوقدان است و تاثیری در ماهیت موافقتنامه امضا شده در جریان اجرا ندارد.

اظهار نظر حقوقدانان، اسباب تشخیص نمایندگان مجلس نسبت به موافقتنامه است که بایستی قبل از امضا و اجرا بکار گرفته میشد.

آنچه که اکنون میتواند مورد اظهار نظر حقوقدانان نسبت به موافقتنامه ژنو قرار گیرد فصل قانون شکنی و خودسری شیخ حسن روحانی در نادیده گرفتن صراحت قانون اساسی در موافقت و یا رد موافقتنامه ژنو است نه ماهیت موافقتنامه و این موضوع یعنی نادیده گرفتن قانون اساسی کشور امری واضح و مبرهن عامه و خاصه مورد انتظار نمایندگان مجلس اسلامی بوده است و چیزی نیست که در حیطه درک و اقتدار انحصاری حقوقدانان باشد.

۲- امضای موافقتنامه از سوی هیئت جمهوری اسلامی و وزیر خارجه اش موید وجود دو علت است؛

علت نخست اینکه - برخلاف ادعای جمهوری اسلامی که به آمریکا اعتمادی ندارد، **حد اعتماد جمهوری اسلامی و هیئت اعزامی در حدی بوده که نیازی به خواندن و بحث روی مواد آن را ندیده اند** و آقایان نماینده گان جمهوری اسلامی ماشین امضا تشریف داشته اند.

علت دوم اینکه - همانطور که در تحریرات سابقه عرض شد، موافقتنامه ژنو مدون کردن توافق محرمانه عمان بوده و در این صورت هیئت ایرانی تکلیفی در خواندن و یا بحث و یا اصلاح موافقتنامه نداشته است و در کلامی دیگر، هیئت جمهوری اسلامی مأمور امضا بوده نه حفظ و تامین حقوق ملت ایران.

نقش ظریف و عراقچی نقش پستچی ردا داشته اند که نباید از متن و محتوای نامه آگاه بشوند. !!

۳- یک حقوقدان هر قدر ابتدائی باشد محال است سندی را نخوانده و نفهمیده امضا کند اساسا تربیت حقوقی، چنین حساسیتی در حقوقدان بوجود میآورد؛ مگر اینکه تکلیفش فقط امضا کردن باشد و در این حال هم یک حقوقدان با اعتبار آنهم در مقام حقوقدان وزارت امور خارجه کشور محال است که ننگ امضای سندی را که خود نمیداند چیست بعهده بگیرد.

در دفاتر اسناد رسمی در اعلانی بالای سر، سردفتر نوشته شده بود <اول بخوان بعد امضا کن>، که پیشمانی بعد از امضا سودی ندارد < این امر یعنی خواندن سند و بعد امضا کردن یک تجربه اجتماعی است که همه مردم جهان به آن آشنا هستند در اسلام هم شهید ثانی همین توصیه را کرده است > در دعوت کرزای به امضای موافقتنامه امنیتی افغانستان خانم کلینتون به کرزای گفت <اول بخوان و بعد امضا کن>.

اصرار خانم کلینتون از این بابت بود که بعدا نگویند موافقتنامه امنیتی را کرزای نخوانده امضا کرده و یا آمریکا جوی ایجاد کرده بود که کرزای نتوانست موافقتنامه را بخواند و یا با حقوقدانان همراه مشورت کند.

یعنی <پیشمانی بعد از امضا سودی ندارد>.

۴- چه مقامات جمهوری اسلامی و چه مقامات کشورهای خارجی بارها و بارها گفته اند که تصمیم درباره مسائل هسته ای ایران باخامنه ای است. عبارت «حرف آخر ارار هبر جمهوری اسلامی در مورد فعالیت های هسته ای میزند» را وا شن گتن پست نوشت.

تجلیل خامنه ای از موافقت نامه ژنو خاصه از هیئت ایرانی دلیل بر موافقت او با موافقتنامه ژنو است؛ مگر سیره اجرای قدرت ولایت فقیه متوقف بر اظهار نظر حقوقدانان است؟ ابداء و هرگز. اقتدار شورای نگهبان (اصل ۱۰۰ قانون اساسی جمهوری اسلامی) در رابطه با تصمیمات مجلس است نه مقام رهبری.

۵- بموجب قانون اساسی جمهوری اسلامی، قانونی را که مجلس تصویب کرده مادامی که بتصویت شورای نگهبان نرسیده قابل اجرانیست. یعنی اهمیت شورای نگهبان در حدی است که جان اجرایی به قانون میدهد و یا از قانون میگیرد. در این حال چگونه موافقتنامه ژنو بدون ملاحظه و تائید شورای نگهبان در جریان اجرا قرار گرفته است؟ آیا مسئله موافقت نامه ژنو در حد یک تصمیم قانونی مجلس هم اعتبار نداشته و در حد یک تصمیم اداری قوه مجریه جمهوری اسلامی قرار داشته که نه به مجلس رفته و نه نظارت شورای نگهبان لازم بوده است؟

۶- دیروز دوشنبه ۲۸ بهمن؛ ۱۳۹۲ (۲۵۵۲) آقای ظریف در رابطه با موافقتنامه ژنو و انتقاداتی که نسبت به آن شده گفت: «انتشار اسناد محرمانه در هیچ نقطه ای از دنیا جایز نیست. منتقدین عوام فریب، آیا قصد دارند سیستم طبقه بندی اسناد را حذف کنند آیا میخواهند مهرهائی که با عنوان سری، محرمانه و بکلی سری در روی اسناد دولتی زده میشود نادیده گرفته شود»

نمیدانم واقعا ظریف در این حد فراموشکار و نفهم است و یا خیال میکند مردم فراموشکارند؟

درست ۱۰ روز پس از انتشار متن موافقتنامه ژنو از سوی کاخ سفید آمریکا و روزنامه های آمریکائی، وزارت خارجه جمهوری اسلامی هم متن موافقتنامه را منتشر کرد که یکی از نمایندگان مجلس اسلامی که آنرا خوانده بود اظهار داشت «متنی را که وزارت خارجه منتشر کرده سانسور شده است».

در اینحال، چگونه ممکن است کسی در مقام وزارت امور خارجه مدعی محرمانه بودن موافقت نامه ژنو باشد و رئیس جمهور آن کشور از حقوقدانان دعوت کند به متنی که بقول وزیر خارجه محرمانه است و نباید منتشر شود اظهار نظر کنند؟

ممکن است مذاکرات بین دو کشور محرمانه تلقی بشود ولی وقتی بصورت موافقتنامه درآمد و امضاشد دیگر نمیتواند محرمانه تلقی گردد مگر اینکه در یک ماده روشن در توافقتنامه به شرط محرمانه بودن موافقتنامه برای مدتی معین و شرط خاصی تصریح شده باشد آیا چنین صراحتی در موافقتنامه ژنو وجود دارد؟ ابداء!

اسناد دولتی و اداری که دولت تصمیم به محرمانه بودن آن ها میگیرد با موافقتنامه ها و عهد نامه های بین المللی تفاوت دارد، اسناد دولتی و اداری نیازه تصویب مجلس را ندارد و از اجرانیات قوه مجریه است ولی عهدنامه و موافقتنامه قانونا نیار به تصویب مجلس را دارد و بموجب اصل ۷۶ هیچ امری نمیتواند برای مجلس محرمانه تلقی گردد.

اختلاف و مسئله اتمی و قطعنامه های شورای امنیت و حاصل آنها که فشار اقتصادی بر مردم است، ۱۰ سال است آشکار و عیان جریان دارد، موافقتنامه مرتبط با آن جریان، نمیتواند محرمانه تلقی شود.

وانگهی محرمانه از کی؟ از ملتی که هزینه نادانی و خودسری و یکه تازی فعالیت های اتمی جمهوری اسلامی را کشیده است؟ یا برای آمریکا و کشورهای ۱+۵ که طرف مذاکره و موافقتنامه ژنو بوده و میباشند؟

محرمانه بودن مسائل با شورای امنیت مجلس است نه با وزیر خارجه که خود ببرد و خود بدوزد و خود مخفی کند.

ظریف در تصویر

ملاحظات عینی، آقای ظریف را چنین بتصویر میآورد.

- ❖ ظریف وزیر خارجه جمهوری اسلامی غش کردن و روی تخت افتادن را از مصدق گرفته.
- ❖ شکلک سازی با عینک را از مولوتوف وزیر خارجه استالین گرفته.
- ❖ دروغ گوئی را از گوبلز هیتلر گرفته.
- ❖ و تنها خریّت صفت خدا دادی اوست.

یک ضرب المثل ترکی میگوید <بیله دیگ بیله چغندر> برآستی که جمهوری اسلامی چنین وزیر خارجه ای میخواهد.